Alexandru PECICAN

Spitalul

Totul a început în ziua în care m-am angajat ca psiholog la spitalul de boli nervoase. Acceptasem postul la insistențele directorului, un savant de renume internațional.

Poate nu aş fi avut niciodată curajul să istorisesc cele ce urmează dacă nu aş fi fost susținut moral tot timpul de soția mea, cunoscuta şi îndrăgita scriitoare de literatură pentru copii, Tatiana Spiridonovna.

Încă de a doua zi am trecut la testele de rutină. Mi-a atras atenția îm mod deosebit un individ bărbos şi cordial, care, născut în spital, în urmă cu mulți ani, din doi părinți bolnavi, se dovedise atins congenital şi nu mai părăsise niciodată aşezământul.

Subiectul era dotat cu o inteligență ieşită din comun (de altfel doborâse toate recordurile în topul personal pe care îl țineam la zi), cu o sensibilitate la fel de mare şi aş zice chiar - dacă termenul, în acest context, nu ar părea forțat - cu o înțelepciune magistrală.

L-am privit cu mirare şi l-am întrebat cum se face că un om atât de dotat e ținut într-un ospiciu. Mi-a răspuns că totul se trage de la încăpățânarea lui de a susține adevărul. L-am întrebat despre ce adevăr este vorba.

“Acela că sunt Leonardo da Vinci.”

Am înțeles totul, dar, conform unui bun sfat, l-am întrebat în continuare, prefăcându-mă că nu înțeleg, ce îi deranjează pe doctori. “Ei susțin că cel care mă cred eu a murit de foarte mult timp.”

Nu avea rost să-l contrazic, l-am îndemnat să-şi vadă în linişte de treburi şi să nu pună la suflet nimic. M-a invitat la el, ca un fel de recompensă pentru încrederea şi înțelegerea de care am dat dovadă. Mi-a spus că, fiind cel mai vechi în stabiliment, are o cameră separată pe care a transformat-o în atelier şi că nu primeşte pe nimeni să-i calce pragul.

În încăperea destul de mare şi bine luminată erau îngrămădite tot felul de instalații şi maşini din lemn, care mai de care mai complicate. Lângă fereastră, pe un trepied, aproape gata - Mona Lisa. Am zâmbit. Trebuie să recunosc însă că părea o copie fidelă. Am început să mă minunez şi să o laud. Bolnavul a luat o pensulă şi, cu o mână sigură, a început să finiseze câteva detalii. Abia atunci am remarcat amănuntul şi, mirat, l-am întrebat cum poate picta cu ochelari fumurii. Mi-a răspuns că-i poartă fiindcă i-au

fost impuşi de direcția spitalului, dar că, atât cu ei, cât şi fără ei, îi este totuna, el fiind din naştere orb. o

("Paradox" [nr. 11], 1986)